

[Grønning.]

som Statsradiofonien hvert Aar arrangerer. Statsradiofonien har paa en udmærket Maade løst denne Opgave, hvorved der en Gang om Aaret tilvejebringes Kontakt mellem danske Hjem, mellem Skibsfartens Ledelse og mellem Søens Folk derude paa de fjerne Have. Jeg synes, det er en af de allerbedste Udsendelser, Statsradiofonien gennemfører, og vidste man det ikke i Forvejen, vilde man efter en saadan Udsendelse — naar man har hørt paa Søfartens Minister, hørt paa en af Lederne fra Redernes Side og hørt Sømandskonen og andre, der har optraadt i denne Udsendelse — vide, hvorfor Danmark er en søfarende Nation og altid vil være det. For det samme ukuelige Sind, som gaar gennem Skibsreder Knud Lauritzens Udtalelser om Skibsfartens Fremtid, gaar gennem de Udtalelser, som paa denne Festaften sendes ud til de Landsmænd, der af Forholdene er hindret i at være hjemme.

Jeg tror, at Skibsfarten vil faa en meget vanskelig Overgangstid, naar man engang skal sejle paa ny; men jeg tror, det vil være en Pligt baade for Regeringen og Rigsdagen at lette det saa meget, som det nu er gør ligt for dette selvhjulpne Erhverv, for at Overgangstiden ikke skal blive saa svær, som den ellers vilde blive.

Den nuværende Krigs Forløb har paa mange Maader skærpet Virkelighedssansen i den overvejende Del af vort Folk. Trangen til at søge Trøst i Drømmeland for de Skuffelser, som Tilværelsen giver, er — uden for ganske snævre Kredse — næppe saa fremtrædende som Ønsket om at erkende den haarde Virkelighed, der skal præge vore Handlinger i Nutiden og forme Fremtidens Politik. Og den Politik, som det danske Folk efter Krigen skal samles om, maa først og fremmest tilvejebringe en større national Tryghed, end der raadede i Fortiden, og derfor retter vi nu Blikket mod Nord, hvor vi ved, at det samme Ønske er gældende. Et frit Danmark i et nordisk Fællesskab i Samarbejde med Europa og den Verden, der ligger hinsides Havene — det er vore Ønskers Maal. Og dette høje Maal stiller os nu i Tiden over for en streng Opgave. Ingen Genveje fører til Maalet. Samarbejds Vej er den eneste fremkommelige, og naar den følges, vil vor nationale Fællesvilje hver Dag føre os nærmere dette Maal.

En Del af vort Folk har under en tidligere lang Udlændighedsperiode vist, at det gennem Sammenhold forstod baade at fastholde det nationale Maal og at værne

den danske Kulturarv; ingen vil heller kunne tvivle om, at det samlede danske Folk fremdeles har disse Egenskaber i Behold, hvad jo ogsaa den Maade, hvorpaa det har baaret Krigsaarenes Prøvelser hidtil, har bevist.

Saa længe Samarbejde og Sammenhold opretholdes, vil der ingen Ændringer ske heri, men hvis det utænkelige skulde ske, at Samarbejdet blev afløst af Splittelse, da vil ogsaa hidtil ukendte Farer komme til at true os, og den mest nærliggende er den, at vort Land kunde blive et Arnested for Kommunismen, som i et indbyrdes kivagtigt og forarmet Folk vilde finde netop de Betingelser, der erfaringsmæssigt giver Kommunismen Grobund.

Det, der giver det politiske Samarbejde dets store nationale og folkelige Værdi, kan da sammenfattes deri, at det forener Folket i Fastholdelsen af det nationale Maal, at det værner om vor fælles Kulturarv, og at det ved Sammenhold herom og ved at formindske den sociale Spænding hindrer Kommunismens Sæd i at brede sig.

Af disse Opgavers rette Løsning afhænger vort Lands Fremtid. Vi kan alle have Brug for med den islandske Politiker og Digter Hannes Hafstein at sige:

„Gud, som gav Ry og Ros i gamle Tider, skænk os nu Mod og Kraft igen omsider.“

Mod og Kraft, ja, og Udholdenhed paa Samarbejdets Vej.

Boeck-Hansen: Jeg vil straks takke den højtærede Finansminister for de Oplysninger, han gav os om Aktieselskabsskatten i Forhold til Beskatningen af de kooperative Foretagender. Jeg forstaaer meget godt, at den højtærede Minister ikke ønskede at drage nogen Konklusion heraf, men jeg henstiller meget til Skattekommissionen, at den drager den Konklusion, at der snarest sker en Udligning, saa at Skatten ikke fortsat skal hvile med 5 Gange saa stort et Tryk paa Aktieselskaber som paa kooperative Selskaber. En saadan Udligning vil jeg i det mindste anse for at være en Retfærdighedsgerning.

Dernæst vil jeg meget takke den højtærede Undervisningsminister for den fyldige Redegørelse, vi fik om Adgangsforholdene til Tandlægehøjskolen og til Den polytekniske Læreanstalt.

Jeg glæder mig meget over, at det er et overstaaet Stadium, at man skal have to Udmærkelser for at kunne komme ind paa Tandlægehøjskolen, og det glæder mig ogsaa, at der i en meget nær Fremtid vil blive tilstrækkeligt med Tandlæger i Dan-